

Далі картка використовується власником сервісного закладу, що діє у змові зі злочинною групою. Власник сервісного закладу здійснює фіктивний оборот, відправляє емітенту картки рахунку для оплати, а прибуток ділить з своїми співучасниками.

За допомогою “білих” карток, діставши РШ-код, можна здійснювати розкрадання, знімаючи готівку через банкомати, які не звіряють підпис, фото й інші атрибути картки.

Кредитна інформація, що використовується при виготовленні підроблених кредитних карток може збиратися в різних країнах світу. Найчастіше використовуються дані з Канади, Сполучених Штатів Америки, країн-членів ЄС, а також з азійського регіону. Злочинні групи, що працюють в різних регіонах, систематично обмінюються такою інформацією між собою [3].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 року № 2341-ІІІ // ВВР, 2001, № 25-26, ст. 131.
2. Вертузаев М.С., Чунис И.Ф., Тарасов А.В., Юрченко А.И. Контроль подлинности пластиковых платежных средств международного образца // Фізичні методи та засоби контролю середовищ, матеріалів та виробів: Збірник наукових праць. - Київ-Львів: Національна академія наук України, 1999. - С. 195-197.
3. Характеристика способів злочинних посягань з використанням пластикових платіжних засобів <http://5ka.at.ua/logo.gif>.

Левчук О.М., студент 6-го курсу Хмельницького відділення Навчально- наукового інституту заочного навчання Національної академії внутрішніх справ

БЮДЖЕТНА РЕФОРМА В КОНТЕКСТІ РЕФОРМИ АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНОГО УСТРОЮ В УКРАЇНІ

Модель політики регіонального вирівнювання має спрямовуватися на забезпечення умов розвитку територій. Подолання регіональної асиметрії в довгостроковій перспективі досягається на базі економічного зростання в країні в цілому і випереджаючого зростання окремих регіонів. Стимулюючи передусім власні зусилля регіонів, регіональна політика може у разі необхідності використовувати інструменти централізованої підтримки, яка здійснюється на чітких умовах і призводить до бажаних соціально-економічних результатів. Цілісність бюджетного процесу забезпечуватиметься тим, що реальні вимоги Бюджетного законодавства дозволять державі домагатися їх безумовного дотримання [1, с. 30].

Надання регіонам України економічної самостійності означає насамперед створення принципово нової фінансової системи, що визначала б регіон як цілісне господарсько-фінансове утворення. На її підвалинах має утворитися ефективний механізм формування реальної фінансової бази регіону. У зазначеному механізмі можуть бути такі елементи:

- визначення додаткових доходних джерел, розширення доходної бази бюджетів. Податкова політика має бути заснована на ефективному використанні всіх можливостей оподаткування для розвитку економіки регіону, місцевого господарства. Збільшення надходжень до доходної частини місцевих бюджетів має здійснюватися за рахунок ширшого використання неподаткових платежів як доходних джерел місцевих бюджетів; поступової переорієнтації системи місцевих податків на доходи, які безпосередньо пов'язані з розширенням та активізацією виробництва, розвитком місцевого підприємництва; збільшення обсягів виробництва та послуг, які надають підприємства місцевого підпорядкування; розширення надходжень від доходів підприємств та комерційних структур для цільового фінансування; поліпшення якості роботи контролюючих органів;

- подолання недостатності місцевих доходних джерел, яке можливе через надання владним структурам регіонів права самостійно вводити територіальні надбавки до місцевих податків, виходячи з особливостей структури виробництва конкретного регіону. Удосконалення системи місцевого оподаткування сприятиме підвищенню ефективності регіональної податкової політики;

- запровадження нового елементу здійснення місцевого бюджетного процесу - усунення транзитивності загальнодержавних податків. Право оподаткування і здійснення податкової політики має уможливити органам влади різних рівнів брати свою справедливую частку доходів від наслідків економічного розвитку, що є засобом недопущення залежності конкретних рівнів від одних потоків надходжень. Тим самим досягатиметься поєднання принципів двоканального бюджету і усунення транзитивності податків за допомогою встановлення різних ставок оподаткування;

- коригування діючої формули розрахунку доходної частини місцевих бюджетів з урахуванням підвищених потреб розвитку слаборозвинених (відсталих) і депресивних (структурно-слабких) регіонів, з метою підвищення ефективності надання їм субвенцій;

- формування ресурсного мінімуму (мінімальної ресурсної бази) в органах місцевого самоврядування, до якого входять надходження від місцевих податків і зборів та комунальну власність;

- здійснення об'єднання фінансових можливостей територіальних громад для вирішення своїх соціально-економічних проблем, що дозволить зменшувати видатки на забезпечення діяльності органів управління;

- розрахунок нормативів соціальних видатків з урахуванням регіональної та місцевої специфіки. Слід запровадити формування державного та місцевих бюджетів у галузях освіти, охорони здоров'я, соціального захисту та культури на основі загальнодержавних соціальних стандартів;

- в Україні наявні можливості введення окремих елементів моделі бюджетного федералізму. Модель дозволяє в умовах самостійності, відносної автономії кожного бюджету

поєднувати фінансові, соціальні й економічні інтереси центру з інтересами адміністративно-територіальних одиниць та органів місцевого самоврядування [2, с. 41-42].

Вищевикладені питання стають особливо важливими у контексті проведення адміністративно-територіальної реформи, оскільки бюджетна реформа має відбуватися паралельно з реформою адміністративно-територіального устрою. Основний напрям реформи міжбюджетних відносин - наявність інституційної стійкості при розмежуванні повноважень і відповідальності, що не може бути порушено в односторонньому порядку. Для реалізації такої стратегії потрібно: забезпечення законодавчо закріпленої автономії регіональної і місцевої влади з розподілом податкових і витратних повноважень; уточнення витратних зобов'язань кожного рівня і наявність законодавчих гарантій їх автономного фінансування за рахунок достатньої власної податкової бази [3, с. 92].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Швець В.Я. Концептуальні підходи до вдосконалення системи міжбюджетних відносин // Фінанси України. - 2005. - № 3. - С. 23-31.
2. Долішній М. Фінансова політика і стабілізація економіки України // Регіональна економіка. - 2004. - № 7. - С. 37-45.
3. Василик О.Д., Павлюк К.В. Державні фінанси України. - К.: Центр навчальної літератури, 2007. - 608 с.

Боднар Т.В., студент 6-го курсу Хмельницького відділення Навчально-наукового інституту заочного навчання Національної академії внутрішніх справ

БАНКІВСЬКА ТАЄМНИЦЯ ЯК ФАКТОР ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ КРАЇНИ

Питанням таємниці керівництвом будь-якої країни у світі приділяється особлива увага. Дана тема була актуальна з прадавніх часів. Час існування понять “таємниця”, “банківська таємниця” обчислюється вже сторіччями, але в нашій суверенній державі вони з'явилися не так давно, утім, як і сама держава.

Взагалі, згідно визначення у Великій радянській енциклопедії поняття “таємниця” це - відомості, що зберігаються в тайні; дані, що не підлягають розголошенню. Таємниця, в залежності від характеру відомостей, може бути державною, службовою, військовою, банківською тощо [1].

Інформація щодо діяльності та фінансового стану клієнта, яка стала відомою банку у процесі обслуговування клієнта та взаємовідносин з ним чи третім особам при наданні послуг банку і розголошення якої може завдати матеріальної чи моральної шкоди клієнту, є банківською таємницею.

Банківською таємницею, зокрема, є: відомості про банківські рахунки клієнтів, у тому числі кореспондентські рахунки банків у Національному банку України; операції, які були проведені на користь чи за дорученням клієнта, здійснені ним угоди; фінансово-економічний